

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. S.**, nar. X, státní příslušnost Ukrajina, t.č. bytem X., zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou AK Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.10.2012 č.j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 10.10.2012 č.j. OAM-218/ZA-ZA06-K01-2012 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný vycházel z toho, že žalobce jako důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl legalizaci svého dalšího pobytu v ČR, kde žije již od roku 1998 a kde pobývají na základě uděleného jim trvalého pobytu jeho manželka a zletilý syn. Zmínil též skutečnost, že jeho dědeček bojoval za generála Ludvíka Svobody za Československo. Žalovaný neshledal, že by žalobce v průběhu řízení uvedl skutečnosti, na základě nichž by mohl učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod a že by za tuto činnost byl pronásledován. Správní orgán rovněž nedospěl k závěru, že by žalobce byl na Ukrajině pronásledován z důvodu taxativně vymezených v § 12 písm. b) zákona o

azyly, tj. z důvodu své rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či pro zastávání jím určitých politických názorů nebo že by mu takové pronásledování hrozilo v případě jeho návratu do vlasti. Správní orgán se zabýval i tvrzením žalobce, že přísluší k Rusínům a tím, že jeho dědeček v době 2. světové války bojoval po boku generála Ludvíka Svobody. V této souvislosti správní orgán zdůraznil, že žalobce svojí rusínskou národnost začal zdůrazňovat až při pohovoru provedeném s ním dne 8.8.2012, když ve své žádosti sdělil, že se hlásí k ukrajinské národnosti. Po celou dobu správního řízení se pak nezmínil o jakékoliv diskriminaci své osoby ve vlasti z důvodu své údajné rusínské národnosti a správní orgán má tak za prokázané, že žalobce ve své vlasti z důvodu národnosti pronásledován nebyl. Skutečnost, že se v jeho případě jedná o potomka účastníka 2. světové války nelze bez dalšího za důvod azylově relevantní považovat. Správní orgán považuje žádost žalobce za účelovou, podanou s cílem legalizovat si prostřednictvím azylového řízení svůj další pobyt v ČR. Žalobce podle svých slov pobýval v ČR od roku 1999, kdy neakceptoval udělené mu správní vyhoštění a výjezdní příkaz, nelegálně aniž by se jakkoliv snažil svůj pobyt dobu 13 let zlegalizovat a to i za situace, kdy doba uděleného mu správního vyhoštění uplynula. Pokus žalobce, kdy se snažil zajistit si víza před prostředníka na ambasádě ve Lvově, aniž by akceptoval požadavek české strany ohledně své osobní účasti, pak právě z důvodu absence splnění podmínek žádosti nelze za takový považovat. Nelze rovněž přehlédnout, že o mezinárodní ochranu požádal až poté, co byl v ČR znovu zadržen orgány cizinecké policie, byl znovu správně vyhoštěn, neuspěl v odvolání proti rozhodnutí a nacházel se tedy v situaci, kdy by musel reálně území republiky opustit. Žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu a v případě žalobce neshledal ani žádný zvláštního zřetele hodný důvod podle § 14 zákona o azylu pro udělení azylu z humanitárního důvodu. V této souvislosti se zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný dle § 28 zákona o azylu posoudil důvody žalobce i ve vztahu k udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu a neshledal žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se zabýval otázkou, zda žalobci hrozí v případě návratu na Ukrajinu nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu. Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Dále konstatoval, že na území Ukrajiny podle infobanky ČTK neprobíhá takový ozbrojený konflikt, který by pro žadatele představoval vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Po posouzení informací o zemi původu neshledal, že by vycestování bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žalobce uvedl, že na území České republiky pobývají jeho manželka a syn, oba občané Ukrajiny, kterým byl v ČR již v roce 2006 udělen trvalý pobyt, správní orgán však v této souvislosti upozornil, že samotná existence rodinných vazeb nemůže být důvodem k udělení mezinárodní ochrany v žádné její podobě. Pokud žalobce vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ze strany České republiky. Žalovaný neshledal důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že mu v případě návratu do vlasti nehrozí nebezpečí vážné újmy. Poukazuje na to, že má strach ze všeho. Uvádí, že jeho manželka a syn žijí v České republice, kde žijí ve společné domácnosti a mají trvalý pobyt. Domnívá se, že trvají podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, případně pro udělení azylu, zejména humanitárního azylu či doplňkové ochrany. V případě že by odjel na Ukrajinu, manželka se

synem by zůstali v ČR, protože na Ukrajině již by nedokázali žít. Jejich domovem je ČR. Syn je v ČR od 3. třídy základní školy nepřetržitě a má zde veškeré zázemí a přátele. Na Ukrajině nikoho nezná. Také manželka žalobce se cítí v České republice jako doma a zůstala by zde se synem. Žalobce má obavy z toho, že by odloučení mělo neblahý vliv na fungující manželství a samozřejmě na výchovu syna.

Žalovaný popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Má za to, že důvody uvedené žalobcem nelze podřadit mezi důvody taxativně vymezené pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje ani důvody pro udělení azylu dle ustanovení § 13 téhož zákona a neshledal ani důvody pro udělení humanitárního azylu podle ustanovení § 14 zákona. Vycházel přitom zejména z výpovědi žalobce, které porovnal s informacemi o zemi původu. Poukázal na stanovisko Nejvyššího správního soudu, podle kterého jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v ČR, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepociťoval natolik palčivě. Řádně též zjistil a posoudil osobní situaci žalobce a pokud z jeho tvrzení nevyvodil důvody pro udělení azylu z humanitárního důvodu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci. K námitce tvrzeného rodinného života žalovaný odkázal na rozsudek NSS č.j. 2Azs 8/2011 ze dne 8.6.2011, kde se uvádí, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahu mezi nimi. Jednání žalobce považuje za zcela účelové a je toho názor, že jediným opravdovým motivem podání je legalizace pobytu na území České republiky, které míní dosáhnout prostřednictvím azylové procedury a dále pak ekonomické či existenční důvody a to v případě, že by se musel vrátit domů.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání v rozsahu tvrzených důvodů nezákonnosti, kterými je vázán, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze shora uvedeného je zřejmé, že hlavním důvodem žalobce pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Vzhledem k tomu, že žalobce má na území České republiky manželku a syna, domnívá se, jsou dány podmínky pro udělení humanitárního azylu, eventuálně doplňkové ochrany.

Nejprve je třeba připomenout, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky a to z přesně vymezených důvodů. Žalobce v žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani při pohovorech neuvedl skutečnosti, pro které by mohl žalovaný udělit azyl podle § 12a či 12b zákona o azylu. Žalobce nevyvíjel v zemi původu činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, nebyl tedy pronásledován ve smyslu ustanovení § 12a zákona o azylu, soud se ztotožňuje se žalovaným i v tom, že z žalobcovy výpovědi nevyplývá, že by měl ve vlasti problémy se státními orgány, neexistuje tedy odůvodněný předpoklad, že by se po návratu do vlasti stal předmětem zájmu státních orgánů. Soud stejně jako žalovaný neshledal podmínky pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu. Rozhodnutí o udělení azylu z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu je věcí správního uvážení, kdy soud nemůže nahradit správní uvážení žalovaného vlastní úvahou o tom, zda žalobcem uplatněné důvody žádosti o mezinárodní ochranu nelze považovat za relevantní z hlediska tohoto ustanovení. Je proto třeba, aby žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvedl úvahy či závěry, které se budou týkat případných důvodů pro

udělení humanitárního azylu. Tuto povinnost žalovaný splnil a podle názoru soudu jeho závěr o tom, že nezjistil žádný důvod hodný zvláštního zřetele, byl správný. Jak vyložil Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6Azs 55/2009-71 ze dne 31.3.2010 dostupném na www.nssoud.cz udělit humanitární azyl lze: „*Například osobám zvláště těžce postiženým nebo nemocným, osobám přicházejícím z oblastí postižených humanitární katastrofou způsobenou lidskými či přírodními faktory.*“ . Žalobce neuvedl v řízení před správním orgánem ani v žalobě některé z těchto relevantních důvodů. Ke zdravotnímu stavu uvedl, že se léčil s onemocněním plic, v současné době je však jeho zdravotní stav dobrý.

Žalovaný neshledal ani naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a 14b zákona o azylu. Předně neshledal hrozící skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu zjistil, že v případě žadatele se jedná o osobu, která nikdy neměla žádné potíže se státními orgány své země a proti které podle jejího výslovného sdělení ve vlasti nikdy nebylo ani v současnosti není vedeno trestní stíhání. Soud se ztotožňuje s žalovaným také v tom, že nejsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Samotná existence rodinného života automaticky neznamená povinnost udělit doplňkovou ochranu za účelem jeho realizace. Účelem zákona o azylu je poskytnout ochranu lidem, kteří z azylově relevantních důvodů nemohou žít v zemi svého původu. V případě žalobce tyto předpoklady naplněny nebyly. Argumentaci žalobce ohledně zásahu do rodinného života může žalobce použít v řízení o pobytovém oprávnění v režimu zákona o pobytu cizinců. Z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že (například usnesení Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6Azs 15/2011 ze dne 29.6.2011, č.j. 6Azs 7/2011-79 ze dne 31.8.2011, č.j. 6Azs 11/2011-68 ze dne 29.6.2011, vše dostupné na www.nssoud.cz), soud ve své rozhodovací činnosti rozlišuje, zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život existující v České republice (případnému porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod dochází již samotným vyhoštěním) či zda je cizinci znemožněn jeho rodinný život v zemi jeho původu. Dle názoru soudu právo na soukromý a rodinný život tak, jak je garantováno mezinárodním právem, ale nezaručuje právo na výběr nejvhodnějšího místa na rozvíjení rodinného života. Pokud chce žalobce setrvat na území ČR, má možnost svůj pobyt řešit dle zákona o pobytu cizinců.

Z odůvodněného rozhodnutí je patrné, že správní orgán posuzoval důvodnost požadavku žalobce na udělení azylu na základě jeho tvrzení a závěr svého rozhodnutí o tom, proč důvody, které uvedl, nezakládají nárok na udělení azylu podle výše citovaných zákonných ustanovení, pak správní orgán na základě zjištěného skutkového stavu a v souladu se zákonem o azylu dostatečně odůvodnil.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož má nárok na náhradu řízení účastník, který měl ve věci úspěch. Žalovanému, který by měl právo na jejich náhradu, tyto nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 15. února 2013

JUDr. Miroslava H r e h o r o v á v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová